

ἄλ-λεμα τό, ἀμάρτ. ἔλ-λεμαν Κύπρ. γέλ-λεμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄλ-λομαι.

Ἡ ἀνάπασις τοῦ ὀφθαλμοῦ: Τὸ ἔλ-λεμαν τ' ἀμ-μαδκιού φέρνει ξένους (προοιωνίζεται τὴν ἀφίξιν ξένων).

ἄλλεος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) ἄλλέγιος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος. Πβ. ΣΨάλην ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 97 κέξ.

Ἀλλοῖος, διάφορος: Τῇ θεγατερὸς-ι-μ' τ' ἐνταρὶν ἄλλέον ἐν' (τῆς θυγατρὸς μου τὸ ἀντερὶ διάφορον εἶναι). Ἀλλέα μακαρόνᾱ ἐμαγέρευν. Συνών. ἄλλέικος, ἄλλεωτικός 1.

ἄλλέστα ἐπίρρ. πολλαχ. καὶ Καπτ. (Συνασσ.)

Ἐκ τῆς Ἰταλ. φρ. *alla testa*. Ἰδ. GMeyer Neugr. Stud. 4,8. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἐτοίμως, προθύμως, προσεκτικῶς, πρὸ πάντων μετὰ τῶν ρ. εἶμαι, στέκω ἢ στέκομαι, κάθομαι σύνηθ.: Εἶμαι - στέκω - κάθομαι ἄλλέστα πολλαχ. Ἀλλέστα στέκονμι ἀπ' τοῦ προνὶ ὡς τοῦ βράδ' γὰρ νὰ φκειάσῃ τοῦ φαεῖ Αἰτωλ. Κάθ' ἄλλέστα! (ἔσο προσεκτικὸς) Σύμ. 2) Εὐθύς, ἀμέσως, ταχέως Ἀνδρ. Κεφαλλ. Σῦρ. κ. ἀ.: Πάει ἄλλέστα Κεφαλλ. Νὰ πὰς ἄλλέστα ἄλλέστα! Σῦρ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Τοῦ Ἀλλέστα τοπων. Ἀνδρ. (Κόρθ.)

ἄλλεστάρω Θήρ. κ. ἀ. ἄλλεσταρίζω Ἀνδρ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *allestare* = προετοιμάζω, διευθετῶ.

Εἶμαι ἔτοιμος, πρόθυμος ἐνθ' ἀν.: Ἀλλεσταρίζουσαι οἱ νέες γὰρ τὸν κλήδονα Ἀνδρ.

ἄλλεστασιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἄλλεστασὰ Κυκλ. ἄλλεστοσὰ Κυκλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἄλλέστασι.

Ἐπιδεξιότης, εὐστροφία, ταχύτης. Συνών. ἄλλεστοσύνη 2.

ἄλλέστος ἐπίθ. Αἰγιν. Θήρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Μεγίστ. Νάξ. Σῦρ. Χίος ἄλλέστους Ἰμβρ. ἴεστος Θήρ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *lesto*, κατ' ἐπίδρασιν καὶ τοῦ ἐπίρρ. ἄλλέστα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Τὸ ἴεστος καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Πρόθυμος, ἔτοιμος Αἰγιν. Θήρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Μεγίστ. Σῦρ.: Ἀλλέστος εἶναι 'ς τὴ δουλειὰ - 'ς τὸ φαεῖ Μεγίστ. Ἀλλέστους κᾶτι νὰ χ'μῆξ' ἀπάν'-ι-σ' (ἔτοιμος εἶναι νὰ ὀρμήσῃ ἐπάνω σου) Ἰμβρ. || Ἀσμ.

... Ποῦ 'ν τὰ παλληκάρια ἄλλέστα
γὰρ νὰ ρίχνουν τὰ ντουφέκια

(βανκάλ.) Αἰγιν. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. 2) Εὐκίνητος, εὐστροφος, ταχύς Θήρ. Κεφαλλ. Νάξ. Σῦρ. Χίος: Ἀλλέστος εἶναι καὶ ἴπιδέξος Θήρ. Καλὸς καὶ ἄλλέστος εἶναι, μάτια μου! Νάξ. Ἐπὰ νὰ τὴν πιάσῃ, ἐκεῖ νὰ τὴν πιάσῃ, ἦτανε ἐκεῖνη πρὸ ἄλλέστα αὐτόθ.

ἄλλεστοσύνη ἡ, Θήρ. Κεφαλλ. Νάξ. κ. ἀ. ἄλλεστοσύνη Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλλέστος.

1) Προθυμία, ἐτοιμότης Θράκ. (Αἰν.) κ. ἀ. 2) Εὐστροφία, εὐκίνησις, ταχύτης, ἐπιδεξιότης Θήρ. Κεφαλλ. Νάξ.: Ἡ κωπελλούδα μὲ μεγάλη ἄλλεστοσύνη λιχνεῖται ὅξ' ἀπὸ τὸ χωράφι (ἐκ παραδ.) Νάξ. Συνών. ἄλλεστασιὰ.

ἄλλεως ἐπίρρ. ἄλλεως Κορσ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἄλλέγιως Πόντ. (Κερασ.) ἄλλεως κοιν. ἄγρως Σίφν. ἄλλεες Πόντ. (Σάντ.) ἄλλες Πόντ. (Χαλδ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἄλλέως. Περί τῆς λ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) 217, ΣΨάλην ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 97 καὶ PKretschmer ἐν Glotta 14 (1925) 209 κέξ.

1) Κατ' ἄλλον τρόπον, ἄλλως, διαφόρως κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἀλλεως σοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ τὸ κάμῃς καὶ ἄλλεως τὸ ἔκαμες κοιν. Ἐγὼ ἄλλεως εὐτάγ' ἀτο (τὸ κάμνω) Χαλδ. Ἐμὲν ἄλλεως εἶπεν ἀτο αὐτόθ. || Φρ. Ἀν μπορῆς, κάμε καὶ ἄλλεως! ἢ μόνον κάμε καὶ ἄλλεως! (ἐπὶ ἀνάγκῃ ἀναποφεύκτου) σύνηθ. Ὁ ἔτσι καὶ ὁ ἄλλεως! (ἡ φρ. λέγεται ὑβριστικῶς οὕτως ἀντὶ συγκεκριμένης κατὰ τινος ὑβρεως) Κεφαλλ. || Ἀσμ.

Δὲν ἤμπορῶ νὰ κάμ' ἄλλεως, νὰ μὴ σε ζουγραφήσω,
γὰρ νὰ θωρῶ τὴ ζουγραφιὰ νὰ μὴ σ' ἀλησμονήσω

Ἀνδρ. 2) Εἰδεμή, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.): Ἐλα νὰ σοῦ πῶ, ἄλλεως θὰ τὸ μετανοιώσῃς κοιν. Μὴ ποῖς ἀτο, ἄλλεως τοξεύω σε! (μὴ τὸ κάμῃς, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ σε δέιρῳ!) Κερασ. Συνών. ἄλλέα, ἄλλεωτικά. Πβ. ἄλλεωτίνα.

ἄλλεωτικά ἐπίρρ. κοιν. ἄλλεωτ'κα βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλλεωτικός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

1) Κατὰ διάφορον τρόπον, ἄλλως, διαφόρως κοιν.: Βλέπω - μιῶ ἄλλεωτικά. Μοῦ τὰ λέγει τώρᾳ ἄλλεωτικά. Τ' ἄκουσα ἄλλεωτικά. Τὰ φέρνει ἄλλεωτικά (τὰ παρουσιάζει ἄλλ.). Ἀλλεωτικά νὰ μὴν κάμῃς κοιν. || Φρ. Εἶναι ἄλλεωτικά ἡ γυναῖκα (ἐπὶ τῆς ἐγκύου) Πελοπν. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Πορτ. 2) Εἰδεμή, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει κοιν.: Ἐλα, γιὰτ' ἄλλεωτικά θὰ χάσῃς κοιν. Θὰ πὰς νὰ μᾶς φέρ'ς τοῦ ψονμὶ ἢ ἄλλεωτ'κα μὴν ἔρχισι δῶ Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. ἄλλέα, ἄλλεως. Πβ. ἄλλεωτίνα.

ἄλλεωτικός ἐπίθ. κοιν. ἄλλεωτικός Πόντ. (Χαλδ.) ἄλλεωτ'κους βόρ. ἰδιώμ. ἄλλεωτοιχο Τσακων. Θηλ. ἄλλεωτ'σα Θράκ. (Περίστασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἄλλεως καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ώτικός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀλλοῖος, διάφορος κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) Τσακων.: Ἀλλεωτικό παννὶ-ψωμὶ κττ. Αὐτὸ τὸ φόρεμα εἶναι ἄλλεωτικό ἀπὸ ἐκεῖνο. Ἐγινε ἄλλεωτικός (μετεβλήθη ἡ φυσιογνωμία ἢ ὁ χαρακτήρ του). Ἄλλος ἦτο καὶ ἄλλεωτικός ἔγινε. Ἀλλεωτική θωριά (διάφορον χρῶμα) κοιν. Τ' ἐμὸν τὸ μαντήλ' ἄλλεωτικὸν ἐν' Χαλδ. Ἀπὸ ἄλλεωτικὸν προᾶμαν ἐν' αὐτόθ. Φορεσιὰ ἄλλεωτ'σα Περίστασ. Ἐκεῖνες οἱ γυναῖκες εἶναι ἄλλεωτ'σες αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. Συνών. ἄλλέικος, ἄλλέος, ἄλλεωτίνος 1. 2) Ἀλλόκοτος, παράξενος κοιν.: Ἀλλεωτικός ἄνθρωπος, δὲ μπορεῖς νὰ τὸν καταλάβῃς. Συνών. ἄλλεωτίνος 2.

ἄλλεωτίνα ἐπίρρ. Σύμ. ἄλλετίνα Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλλεωτίνος.

1) Ἀλλως, διαφόρως Λυκ. (Λιβύσσ.) 2) Ἀλλοκό-

